О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 30072

гр. София, 28.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в закрито заседание на 28.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разгледа дело номер **9190** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Д. И., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ап. 9, чрез адв. Т. Й., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003380 от 07.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с материални закон – отменителни основания по чл. 145, т. 3 и т. 4 АПК. С жалбата е направено и искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ. Представена е и застрахователна полица за Застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗАД ОЗК Застраховане АД с валидност от 09.07.2026 г. до 08.07.2027 г.

Административен съд - София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо Д. Д. И. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия GA № 5400556, срещу оспорващия за това, че на 06.07.2026 г. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - управлява МПС, което не е регистрирано по

надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП. В ЗППАМ е описана следната фактическа обстановка: На 06.07.2026 г. около 09:20 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява собствения си лек автомобил А. А4 с рег.номер А. и на кръстовището с [улица]се установи, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация от 04.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.
Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.
Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.
Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя. Според актуалната съдебната практика на Върховния административен съд по приложената в настоящия случай ПАМ при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.
Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за регистрация и застрахователно покритие на МПС, с оглед защита на обществения интерес и сигурността в движението.
В конкретния случай установеното с процесната заповед нарушение – липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранено непосредствено след установеното нарушението, поради което фактическото основание за прилагане на оспорената принудителната административна мярка е отпаднало. От представените по делото доказателства и служебно извършената справка в електронната страница на „Гаранционен фонд“ се установява, че е налице сключена и действаща застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 09.07.2026 г. до 08.07.2027 г. От представената към административната преписка Справка АИС-КАТ е видно, че регистрацията на автомобил марка А. А4, с рег. [рег.номер на МПС] е служебно възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП на 09.07.2026 г. Съдът намира, че със сключването на застраховка „Гражданска отговорност“ настъпването на неблагоприятните правни последици с оглед наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат в значителна степен. В този смисъл са и изводите на ВАС, че когато към момента на издаване на заповедта или непосредствено след това са настъпили факти, от

които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност. В случая нарушението е отстранено непосредствено след издаване на оспорената ЗППАМ.
При тези данни съдът намира, че преследваната от закона цел вече е постигната, а продължаването на предварителното изпълнение чрез задържане на свидетелството за управление на МПС би довело до прекомерно и несъразмерно засягане на правата и законните интереси на жалбоподателя. Това засягане е реално, пряко и непосредствено, още повече че обществената опасност, обусловила налагането на мярката, вече е преодоляна чрез сключването на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.
Предвид изложеното настоящият състав приема, че са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, тъй като в конкретния случай се доказаха нови обстоятелства – незабавното сключване на валидна застраховка и възстановяване на регистрацията – които водят до извод, че предварителното изпълнение не реализира преследваната от закона цел.
Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд-София град, III отделение, 20-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003380 от 07.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, до приключване на производството по оспорването му с влязъл в сила съдебен акт.
Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщението до страните.
ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните на основание чл.138, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: